

De voetwassing

‘Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen’ (Mark. 10:45). Zó sprak de Heer Jezus tot Zijn discipelen, toen Hij hen leren wilde om geen hoge plaats in deze wereld en geen eer en aanzien hier beneden te zoeken. En in de laatste nacht van Zijn leven op aarde heeft Hij daarvan een treffend en aandoenlijk bewijs geleverd.

Welk een aangrijpend toneel wordt ons geschilderd in Johannes 13! In een grote, toegeruste bovenzaal in Jeruzalem zit de Heer Jezus met Zijn twaalf discipelen aan de paasmaaltijd. Het was de laatste nacht van Zijn leven, de nacht waarin Hij door een van de Zijnen zou worden verraden, waarin de man die met Hem het brood gegeten had, de hiel tegen Hem had opgeheven. De duivel had in het hart van Judas Iskariot, de zoon van Simon, gegeven dat hij zijn Meester zou overleveren.

De Heer Jezus wist alles. Hij kende het verschrikkelijke einde van dit werk van de duisternis. Hij wist wat Hem te wachten stond. De verschrikkingen van het lijden en sterven stonden voor Hem. Hij kende Judas en wist wat er in zijn hart omging. Hij kende ook de anderen en wist dat zij Hem allen zouden verlaten en een van hen Hem zou verloochenen. Maar Hij had hen lief. Hij zou Zijn leven voor hen geven. Hij zou een eeuwige verlossing voor hen aanbrengen. Daarover verheugde Hij Zich en in die vreugde zei Hij, toen zij aanzaten: ‘Ik heb vurig begeerd dit pascha met u te eten, vóórdat Ik lijd’ (Luk. 22:15).

Van dit alles begrepen de discipelen niets. Zij waren met heel andere dingen bezig. Het lijden dat de Meester wachtte, werd door de discipelen niet eens vermoed, hoewel het hun door de Heer meermalen was aangekondigd. Zij dachten aan de heerlijkheid, aan het koninkrijk, aan de eerste en beste plaats in dat koninkrijk. Wie die krijgen zou, was de belangrijke vraag waarover zij met elkaar twistten. Iedereen wilde de eerste plaats innemen. Daarover kregen zij woorden. Ach, wat zijn wij mensen egoïstisch! Hoe weinig zijn wij in staat de gedachten en gevoelens van de Heer Jezus juist in die ogenblikken te begrijpen.

De Heer laat hen eerst begaan. Hij hoort hun gesprekken aan, woont hun twist bij en kan niet anders dan zich bedroeven over zoveel ongevoeligheid. Daarop zei Hij: ‘De koningen van de volken heersen over hen, en die gezag over hen voeren, worden weldoeners genoemd. Doch zo bij u niet, maar de meeste onder u, die zij als de geringste, en de voorganger als een die dient. Want wie is groter, die aanligt of die dient? Is het niet die aanligt? Maar Ik ben in het midden van u als Een Die dient’ (Luk. 22:25-27). De daad bij het woord voegende, staat Hij op van de maaltijd, legt Zijn kleren af en omgordt Hij Zich met een linnen doek. Daarna giet Hij water in een bekken en begint de voeten van de discipelen te wassen en met de linnen doek, waarmee Hij omgord was, af te drogen.

Welk een aanblik! De Zoon van God, Die de hemel en de aarde had gemaakt, Die duizenden mensen met een paar broden had verzadigd, Die Lazarus uit het graf had opgewekt, waste als Een van de minste slaven de voeten van Zijn discipelen. Hier werd bewaarheid wat de Heilige Geest van Hem getuigt: ‘Die in de gestalte van God zijnde, het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar heeft Zichzelf ontledigd en heeft de gestalte van een slaaf aangenomen en is de mensen gelijk geworden’ (Fil. 2:6-7). Welk een vernedering! Geen wonder dat Petrus vol verbazing zegt: ‘Heer wast Gij mij de voeten?’ (Joh. 13:6). Toen de Heer Jezus hem antwoordde: ‘Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het hierna verstaan’, zegt hij verontwaardigd: ‘Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid’.

Ja, wat een vernedering! Maar welk een grootheid in die vernedering! Groot is hij die zich verloochent om anderen te helpen, die zich vernedert om anderen te dienen, die waar hij boven allen staat, de

laagste plaats inneemt, die terwijl hij rijk is, arm wordt om armen rijk te maken. Nooit had deze aarde zo'n toneel aanschouwd als daar in de paaszaal aan de verbaasde blikken van de discipelen wordt vertoond. De Heer der heren, de Koning der koningen, de almachtige Schepper van het heelal, met een linnen doek omgord, Die de voeten van Zijn discipelen wast!

Aanbiddenswaardige Heiland! Hoe onuitsprekelijk groot is Uw liefde! Hoe wonderbaar Uw neerbuigende goedheid! Wie vindt er woorden U te danken? Wie is U gelijk, U zo mild en rijk? U Die Zich zo diep vernedert, voor arme, voor verloren zondaren? Wij buigen ons voor U neer en prijzen Uw onbegrensde, eeuwige liefde!

Johannes, die ons deze opmerkelijke gebeurtenis meedeelt, leidt zijn verhaal in met de woorden: 'Vóór het feest van het pascha nu, heeft Jezus, Die wist dat Zijn uur gekomen was dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot de Vader, [en] de Zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen liefgehad tot het einde'. Gelukkig allen die deelhebben aan deze liefde, die door deze liefde worden verlost, verzorgd, gesteund en gedragen, die zich in deze liefde verlustigen kunnen!

Welk een heerlijk en verheven voorbeeld voor ons! 'Gij noemt Mij Meester en Heer; en gij zegt het terecht, want Ik ben het. Als dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten gewassen heb, dan zijt ook gij schuldig elkaar de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, zoals Ik u gedaan heb' (Joh. 13:13-15). 'Wie is daartoe bekwaam?' roepen wij uit. Niemand uit zichzelf, maar iedereen door de kracht van de Heer Jezus. 'Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart', zegt Hij in Mattheüs 11:29. Wie aan Zijn voeten zit en naar Zijn onderwijzingen luistert, wie in Zijn gemeenschap wandelt en van Zijn kracht gebruik maakt, zal Zijn voetstappen drukken en Zijn gezindheid openbaren.

H.C. Voorhoeve.